

Upravni sud u Rijeci

UDK: 347.998.85(497.5 Rijeka)(094.8)
351.94(497.5 Rijeka)(094.8)

ODNOS UREĐIVANJA PUTOVA U NASELJIMA I PRISTUPA DO KUĆA, LEGITIMACIJA U PREDMETIMA UKIDANJA JAVNOG DOBRA I SUBJEKTIVNA PRAVA NA JAVNOM DOBRU

Čl. 3/1. t. 1., čl. 24. Zakona o upravnim sporovima, ZUS, NN 20/10, 143/12, 152/14; čl. 19. Zakona o lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi, ZLPRS, NN 33/01, 60/01, 129/05, 109/07, 36/09, 125/08, 36/09, 150/11, 144/12

Upravni sud u Rijeci presudom je odbio tužbeni zahtjev radi poništenja odluke o javnom ukidanju statusa javnog dobra Općinskog vijeća Općine ... od 19. veljače 2013. Rješenjem je odbacio tužbu u dijelu u kojem se zahtjeva poništenje natječaja za prodaju nekretnina Općine ... od 2. travnja 2013.

Odlukom o javnom ukidanju statusa javnog dobra Općinskog vijeća Općine ... od 19. veljače 2013. ukinuto je svojstvo javnog dobra nekretnina te je za njih 2. travnja 2013. objavljen natječaj radi prodaje.

Tužitelji su protiv tuženika ovome Sudu podnijeli tužbu kojom osporavaju zakonitost navedene odluke o javnom ukidanju statusa javnog dobra i natječaja za prodaju nekretnina. U tužbi navode da su vlasnici kuće koja ima jedini kolni i pješački prilaz preko čestica kojima je navedenom odlukom ukinuto svojstvo javnog dobra, koje su prema zemljišnoknjižnom stanju i u naravi predstavljale put, tako da im je ukidanjem svojstva javnog dobra na tim nekretninama onemogućen prilaz nekretnini. Predlažu da Sud provede dokazni postupak uvidom u dokumentaciju koju prilažu uz tužbu (osporavane odluke, zemljišnoknjižne izvratke i katastarski plan), pa da nakon provedenog postupka poništi osporavane odluke. Tuženik odgovor na tužbu nije dostavio.

Među strankama je u ovome sporu sporno je li tužba dopuštena i pravovremena.

Odredbom čl. 3/1. t. 1. ZUS-a propisano je da je predmet upravnog spora ocjena zakonitosti pojedinačne odluke kojom je javnopravno tijelo odlučilo o pravu, obvezi ili pravnom interesu stranke u upravnoj stvari (upravni akt) protiv koje nije dopušteno izjaviti redoviti pravni lijek.

Pojedinačne odluke (upravni akti), u smislu citirane odredbe, jesu rješenja ili odluke drugih naziva koje po sadržaju imaju značenje rješenja, kojima nadležna tijela, primjenjujući općenormativne akte (zakone i podzakonske propise), odlučuju o pravima, obvezama ili pravnim interesima stranke u konkretnoj upravnoj stvari.

Natječaj za prodaju nekretnina Općine ... od 2. travnja 2013. nije u smislu navedenog upravni akt, jer to u prvom redu nije odluka kojom se odlučuje o pravu, obvezi ili pravnom interesu stranke, nego akt kojim se pozivaju zainteresirane osobe na dostavu ponuda za kupnju nekretnina. Stoga je tužba u tom dijelu sukladno čl. 30/1. t. 7. ZUS-a odbačena.

Sud međutim smatra da osoba koja se koristi dobrom u općoj uporabi u skladu s njegovom namjerom i uvjetima korištenja, pa tako i putom kao javnim dobrom, korištenjem javnim dobrom stječe određeno subjektivno pravo na tom javnom dobru, tako da se odlukom o ukidanju svojstva javnog dobra dira u njezino pravo ili pravni interes. Stoga je Sud tužbu u dijelu u kojem se osporava odluka o ukidanju svojstva javnog dobra dopustio jer tužitelji u blizini tog puta imaju u vlasništvu kuću, čime ulaze u krug potencijalnih korisnika puta.

Prema čl. 24. ZUS-a, tužba se podnosi u roku od 30 dana od dostave osporene odluke, a ako stranci odluka nije dostavljena prema pravilima o dostavi, u roku od 90 dana od saznanja za odluku.

Stoga je, kako nema naznaka da bi osporena odluka o ukidanju svojstva javnog dobra tužiteljima bila dostavljena, a tužitelji su tužbu podnijeli 9. travnja 2013., odnosno u kraćem roku od 90 dana od donošenja odluke, tužba pravovremena.

S obzirom na meritum spora, za rješenje stvari je prema mišljenju Suda odlučno jesu li tužitelji neopravdano i nezakonito lišeni postojećih prava na predmetnom putu.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, Sud je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odredbom čl. 19. ZLPRS-a propisano je da općine i gradovi u svom samoupravnom djelokrugu obavljaju poslove lokalnog značaja kojima se

neposredno ostvaruju potrebe građana koji nisu Ustavom ili zakonom dodijeljeni državnim tijelima između ostalog poslove koji se odnose na uređenje naselja i stanovanje, prostorno i urbanističko planiranje te komunalno gospodarstvo.

Prema citiranoj odredbi, prema mišljenju Suda, jedinica lokalne samouprave ovlaštena je uređivati i mijenjati putove u naseljima, ali pritom nikoga ne smije lišiti postojećih prava tako da izgubi pristup do svoje kuće. No, kako slijedom svega navedenog proizlazi da će tužitelji u ovome slučaju i nadalje imati pristup do svoje nekretnine iste pravne i stvarne kvalitete kao i do sada, prema mišljenju Suda osporenom odlukom o ukidanju svojstva javnog dobra nije došlo do nezakonitog zadiranja u njihova prava.

Slijedom svega navedenog, osporena odluka o ukidanju svojstva javnog dobra ocjenjuje se zakonitom. Stoga je na temelju čl. 57/1. ZUS-a tužbeni zahtjev u tom dijelu valjalo odbiti kao neosnovan.

Presuda i rješenje od 13. listopada 2015.

NADLEŽNOST I POSTUPAK ODLUČIVANJA O OTPISU DUGOVANJA KOMUNALNE NAKNADE

Čl. 95. Zakona o proračunu, ZP, NN 87/08, 109/07, 136/12; čl. 128/1. t. 2. Zakona o općem upravnom postupku, ZUP, NN 47/09; čl. 53/1. Zakona o lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi, ZLPRS, NN 33/01, 60/01, 129/05, 109/07, 36/09, 125/08, 36/09, 150/11, 144/12; čl. 20. Zakona o komunalnom gospodarstvu, ZKG, NN 36/95, 109/95, 21/96, 70/97, 128/99, 57/00, 129/00, 59/01, 82/04, 110/04, 178/04, 38/09, 79/09, 153/09, 153/09, 49/11, 84/11, 90/11, 144/12; čl. 120/3. Općeg poreznog zakona, OPZ, NN 147/08, 18/11, 78/12

Upravni sud u Rijeci presudom je poništio rješenje županije, Upravnog odjela za decentralizaciju, lokalnu i područnu (regionalnu) samoupravu, prostorno uređenje i gradnju, od 15. prosinca 2014. te se predmet vraća tuženiku na ponovni postupak.

Prvostupanjskim rješenjem Grada ..., Upravnog odjela za komunalni sustav, od 20. prosinca 2012., temeljem zahtjeva za utvrđivanjem-otpisom duga zbog nastupa zastare prava na naplatu komunalne naknade, ut-

vrđeno je da tuženik temeljem ovršnih isprava duguje na dan 20. prosinca 2012. iznos od 2.116,91 kuna, od toga glavnicu 1.925,28 kuna i kamate 191,63 kuna, na ime komunalne naknade.

Protiv navedenog rješenja izjavljena je žalba povodom koje je tuženik rješenjem od 15. prosinca 2014. oglasio ništavim navedeno prvostupanjsko rješenje.

Tužitelj je protiv tuženika ovom Sudu pravodobno podnio tužbu kojom osporava zakonitost navedenog drugostupanjskog rješenja te navodi da porezno tijelo (jedinica lokalne samouprave) donosi rješenje o utvrđivanju zastare i brisanju poreznog duga po zahtjevu poreznog obveznika, a ne čelnika kako navodi tuženik, da je tužitelj donio prvostupanjsko rješenje koje nije rješenje o ovrsi, nego rješenje kojim je riješen zahtjev za utvrđivanjem zastare prava na naplatu dospjelog poreznog duga s osnova komunalne naknade i da je stoga tuženik pogrešno oglasio ništavim pobijano rješenje, pa da tu nema mjesta primjeni OPZ-a, da se pobijano rješenje temelji na čl. 40/1. i 50. ZUP-a i da se na zastaru obveze komunalne naknade primjenjuje rok zastare za povremena potraživanja propisan čl. 226/1. ZOO-a te se poziva i na presudu ovog Suda od 24. siječnja 2014.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je prvostupanjsko tijelo ovlašteno i nadležno provoditi upravni postupak prisilne naplate dugovanja komunalne naknade temeljem ZKG-a te u tom postupku odlučivati o prigovoru zastare obveznika, ali da nije ovlašteno i nadležno o tom zahtjevu odlučivati kao o samostalnoj upravnoj stvari jer da o tome odlučuje čelnik jedinice lokalne samouprave slijedom ZP-a i Pravilnika o proračunskom računovodstvu i računskom planu, pa predlaže da se odbije tužbeni zahtjev.

Zainteresirana osoba u svojem odgovoru na tužbu u bitnom navodi kako smatra da nisu osnovani navodi tužitelja jer da su u pobijanom rješenju navedeni jasni i argumentirani razlozi zbog kojih je oglašeno ništavim prvostupanjsko rješenje i predlaže da se odbije tužbeni zahtjev u cijelosti.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, Sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan.

Odredbom čl. 95. ZP-a propisano je da je čelnik jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave i proračunskog korisnika odgovoran za: a) planiranje i izvršavanje svoga dijela proračuna, b) prikupljanje prihoda i primitaka iz svoje nadležnosti i njihovo uplaćivanje u proračun, c) preuzimanje obveza, verifikaciju obveza, izdavanje naloga za plaćanje na teret proračunskih sredstava tijela koje vodi i utvrđivanje prava naplate te za izdavanje naloga za naplatu u korist proračunskih sredstava, d) zakonitost, svrhovitost, učinkovitost i za ekonomično raspolaganje proračunskim

sredstvima. Čelnik jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave i proračunskog korisnika može, za obavljanje poslova iz ovoga članka, ovlastiti druge osobe posebnom odlukom u skladu s aktima o unutarnjem ustrojstvu. Prenošanjem ovlasti prenosi se i odgovornost, čime se ne isključuje odgovornost čelnika. Prijenos ovlasti čelnik mora obaviti poštujući načelo razdvajanja dužnosti.

Iz spisa predmeta upravnog postupka proizlazi da je tužitelj navedenim rješenjem od 20. prosinca 2012. odlučio o zahtjevu podnositelja tako da je utvrdio novu obvezu plaćanja komunalne naknade odnosno otpisao dio duga komunalne naknade zbog nastupanja zastare prava na naplatu komunalne naknade.

Tuženik je prvostupanjsko rješenje oglasio ništavim sukladno čl. 128/1. t. 2. ZUP-a, koji propisuje da će se rješenje oglasiti ništavim ako je doneseno u stvari o kojoj se ne može rješavati u upravnom postupku. Stajalište je ovog Suda da je u ovom slučaju riječ o stvari o kojoj se rješava u upravnom postupku, što proizlazi iz odredbe čl. 53/1. ZLPRS-a, koji propisuje da se za obavljanje poslova iz samoupravnog djelokruga jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave kao i poslova državne uprave prenesenih na te jedinice ustrojavaju upravni odjeli i službe (upravna tijela). U djelokrug obavljanja poslova lokalnog značaja spadaju i poslovi komunalnog gospodarstva.

Odredbom čl. 20. ZKG-a propisano je da rješenje o komunalnoj naknadi donosi upravno tijelo jedinice lokalne samouprave u čijemu su djelokrugu poslovi komunalnoga gospodarstva za kalendarsku godinu do 31. ožujka tekuće godine, ako se na osnovi odluke predstavničkoga tijela mijenja njezina visina u odnosu prema prethodnoj godini. Upravno tijelo donosi rješenje o privremenom, potpunom ili djelomičnom oslobađanju od plaćanja komunalne naknade. Izvršno rješenje o komunalnoj naknadi izvršava upravno tijelo u postupku i na način određen propisima o prisilnoj naplati poreza na dohodak odnosno dobit.

Dakle, iz citiranih zakonskih odredbi ne proizlazi da se o ovoj upravnoj stvari ne može odlučivati u upravnom postupku niti da je čelnik tijela lokalne samouprave ovlašten odlučivati o otpisu dugovanja. Tuženik se poziva na odredbu čl. 95. ZP-a, kojom je propisano za što je sve odgovoran čelnik tijela lokalne samouprave. Istim je člankom propisano da za obavljanje tih poslova čelnik tijela može ovlastiti i drugu osobu, pa se može reći da je Pravilnik o proračunskom računovodstvu i računskom planu, na koji se poziva tuženik, u koliziji s odredbama ZP-a.

Navedeni razlozi ne čine ništavim prvostupanjsko rješenje navedeno u izreci osporenog rješenja, nego upućuju na to da je ovdje riječ o rješenju

kojim je u t. 3. izreke utvrđeno da je nastupila zastara prava na naknadu duga komunalne naknade za određena potraživanja, dok je u t. 5. izreke odbijen zahtjev dužnika za utvrđivanje zastare na naplatu duga dospjelog nakon određenog datuma. Iako je u t. 4. izreke rješenje određeno da će se danom izvršnosti rješenja brisati dugovanje iz t. 3. izreke rješenja, to nije razlog za oglašavanje rješenja ništavim, već bi se eventualno radilo o nezakonitosti rješenja koje bi bilo samo pobjono i moglo bi se rješenjem poništiti.

Prilikom odlučivanja u ovoj upravnoj stvari tuženo tijelo također treba uzeti u obzir i odredbu čl. 120/3. OPZ-a kojom je propisano da čelnik poreznog tijela može donijeti odluku o otpisu poreznog duga iz poreznodužničkog odnosa koji je ostao nenaplaćen nakon proteka roka od četiri godine od nastupanja apsolutnog roka zastare prava na naplatu poreznog duga. Odluka o otpisu poreznog duga obvezno sadržava oznaku poreznog duga i razdoblje na koje se odnosi otpis.

Zbog navedenog, Sud nalazi da u konkretnom slučaju nije bilo mjesta primjeni čl. 128/1. t. 2. ZUP-a pa je slijedom toga osporeno rješenje tuženika ocijenjeno nezakonitim i Sud je na temelju odredbe čl. 58/1. ZUS-a usvojio tužbeni zahtjev tužitelja, poništio osporeno rješenje tuženika te predmet vratio tuženiku na ponovni postupak.

Presuda od 20. lipnja 2016.

OGRANIČENJA NAČELA NE BIS IN IDEM U ODNOSU NA DISCIPLINSKI (STEGOJNI) POSTUPAK

Čl. 93/3., čl. 96. t. 7. Zakona o policiji, NN 34/11, 130/12 i 89/14; čl. 29/1. i čl. 31/2. Ustava Republike Hrvatske, NN 59/90, 135/97, 8/98 – proć. tekst, 113/00, 124/00 – proć. tekst, 28/01, 41/01 – proć. tekst, 55/01 – ispr., 76/10, 85/10 – proć. tekst i 5/14; čl. 6. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, NN-MU, 18/97, čl. 4. Protokola 7. uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda; čl. 137. Zakona o državnim službenicima, ZDS, NN 92/05, 140/05, 142/06, 77/07, 107/07, 27/08, 34/11, 49/11, 150/11, 34/12, 37/13 i 38/13

Upravni sud u Rijeci odbio je tužbeni zahtjev radi poništenja rješenja Ministarstva unutarnjih poslova, Uprave za pravne poslove i ljudske potencijale, Službe disciplinskog sudovanja, Drugostupanjskoga disciplinskog suda od 19. ožujka 2015.

Prvostupanjskim rješenjem Ministarstva unutarnjih poslova, Uprave za pravne poslove i ljudske potencijale, Službe disciplinskog sudovanja, Odjela prvostupanjskog disciplinskog sudovanja od 15. prosinca 2014. utvrđeno je da je tužitelj, policijski službenik u Policijskoj upravi ..., Policijskoj postaji ..., odgovoran zbog toga što se 26. travnja 2014. u 05,00 sati u mjestu ... za vrijeme službe nedolično ponašao tako da je prouzročio prometnu nesreću na županijskoj cesti broj 5139 upravljajući službenim vozilom i pričinivši materijalnu štetu na službenom vozilu u iznosu od 41.751,45 kuna zbog brzine neprilagođene stanju i osobinama ceste, čime je počinio težu povredu službene dužnosti iz čl. 96. t. 7. Zakona o policiji – nedolično ponašanje u službi ili izvan službe kada šteti ugledu policije, zbog čega mu je izrečena novčana kazna u mjesečnom iznosu 7% od posljednje plaće koja mu je isplaćena za puni mjesec rada proveden na radu na vrijeme od dva mjeseca.

Tuženik je rješenjem od 19. ožujka 2015. odbio tužiteljevu žalbu izjavljenu protiv prvostupanjskog rješenja te je po službenoj dužnosti prekvalificirao djelo činjenično opisano u prvostupanjskom rješenju kvalificiravši ga kao težu povredu službene dužnosti iz čl. 96. t. 1. Zakona o policiji – neizvršavanje, nesavjesno, nepravodobno ili nemarno izvršavanje službenih obveza.

Tužitelj osporava zakonitost tuženikove odluke i tvrdi da ga se osporavanim rješenjem tereti za djelo za koje je već sankcioniran u prekršajnom postupku, što je protivno konvencijskom pravu na pošteno suđenje u dijelu koji se odnosi na zabranu dvostrukog suđenja i kažnjavanja za isto djelo, kao i upravnosudskoj praksi, na što je tužitelj upozoravao i tijekom disciplinskog postupka. Tužitelj predlaže da Sud poništi osporavano rješenje tuženika.

Tuženik u odgovoru na tužbu ostaje kod navoda osporenog rješenja te dodaje da postupci i radnje zbog kojih se vodi disciplinski postupak mogu imati elemente prekršajnoga odnosno kaznenog djela, ali to ne znači da se ne može provesti zasebni disciplinski postupak, da se u disciplinskom postupku utvrđuje postojanje disciplinske, a ne kaznene niti prekršajne odgovornosti policijskog službenika.

Neizvršavanje, nesavjesno, nepravodobno ili nemarno izvršavanje službenih obveza teža je povreda službene dužnosti (čl. 96. t. 1. Zakona o policiji).

Prema čl. 93/3. Zakona o policiji, kaznena odnosno prekršajna odgovornost ne isključuje odgovornost za povredu službene dužnosti ako djelo

koje je predmet kaznenog ili prekršajnog postupka ujedno predstavlja i povredu službene dužnosti.

Iz tužbenih navoda može se zaključiti da tužitelj upire na povredu ustavnoga i konvencijskog prava na pravično suđenje, element kojeg prava je i načelo *ne bis in idem* (čl. 29/ 1. i čl. 31/ 2. Ustava Republike Hrvatske, čl. 4. Protokola 7 uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda te čl. 6. Konvencije).

Odredbom čl. 4/1. Protokola 7 uz Konvenciju propisano je da se nikome ne može ponovno suditi niti ga se može kazniti u kaznenom postupku iste države za kazneno djelo za koje je već pravomoćno oslobođen ili osuđen u skladu sa zakonom i kaznenim postupkom te države.

Pri tome se pojam istog djela ustaljeno interpretira kao djelo koje proizlazi iz istih činjenica ili iz činjenica koje su u biti iste (Europski sud za ljudska prava, predmet *Zolotukhin protiv Rusije*, zahtjev br. 14939/03, presuda od 10. veljače 2009., §. 82., te predmet *Maresti protiv Hrvatske*, zahtjev br. 55759/07, presuda od 25. lipnja 2009., §. 62. i 63.).

Međutim, za razliku od kaznenoga i prekršajnog postupka, disciplinski postupak u svjetlu Konvencije nema obilježja pravoga kaznenog progona niti je u kontekstu disciplinskog postupka za zaključak o povredi načela *ne bis in idem* dovoljno utvrditi da se ista osoba u disciplinskom postupku tereti za djelo činjenični opis kojega je jednak radnji za koju je kažnjen u kaznenome ili prekršajnom postupku, neovisno o drugim ne manje važnim pravnim kriterijima relevantnima u kontekstu disciplinskog postupka, iznesenima u nastavku ovog obrazloženja.

Naime, u domaćoj ustavnosudskoj praksi, razvijenoj u duhu prakse Europskog suda za ljudska prava (npr. odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske U-III-1018/2011 od 28. veljače 2013., kao i prethodne odluke tog Suda na koje se spomenuta odluka referira), zauzeto je stajalište da provodeći disciplinski postupak nadležno tijelo ne preuzima nadležnost kaznenog suda u svezi s ocjenom postojanja kaznenog djela i kaznene odgovornosti. Postupci i radnje zbog kojih se provodi određeni disciplinski postupak mogu imati i elemente prekršajnih odnosno kaznenih djela, što ne znači da nadležna disciplinska tijela ne bi mogla provoditi disciplinski postupak. U disciplinskom postupku utvrđuje se postojanje disciplinske, a ne kaznene odgovornosti, a eventualno postojanje i prekršajne odnosno kaznene odgovornosti ne utječe na odlučivanje o postojanju disciplinskog prijestupa.

Odlukom od 28. veljače 2013. Ustavni sud ujedno je prihvatio shvaćanja redovnih sudova zauzeta pri utvrđivanju postojanja povrede načela *ne*

bis in idem, pri čemu bitni dio stajališta prvostupanjskog suda zauzetog u odnosnom slučaju glasi: „... po mišljenju ovog Suda, ne radi se o istovjetnom objektu zaštite. U okviru kaznenog postupka okrivljenom se sudi zbog oštećenja tuđe stvari, dok mu se u okviru disciplinskog sudilo zbog povrede službene dužnosti. Iako je oboje rezultat istovjetnog događaja, po mišljenju Suda, ne radi se o istovjetnosti djela.”

Ako se različitim inkriminacijama – ovdje prekršajnom i disciplinskom – želi zaštititi različiti objekt (tj. spriječiti različite štetne posljedice), druga vrsta progona nije zabranjena. Kazneni odnosno prekršajni postupak, s jedne strane, te disciplinski postupak, s druge strane, imaju različite svrhe (što pokazuje jasnu zakonodavnu intenciju da se, pod propisanim pretpostavkama, kazne različite povrede počinjene jednom radnjom), a standardi odgovornosti koji se postavljaju pred pojedine kategorije osoba (ovdje: pred policijske službenike) vezano uz službu koju obavljaju nužno su viši u odnosu prema općim (po naravi stvari – minimalnim) standardima ponašanja potrebnim da se ne uđe u zonu kaznene/prekršajne odgovornosti, koji se standardi primjenjuju na sve građane.

Kao doktrinarni prilog takvom zaključivanju može pridonijeti, primjerice, sljedeće stajalište: „... događaj, činjenice, zlo koje treba spriječiti, šteta koju treba prevenirati itd.: sve to postoji per se, razlikuje se u ovisnosti o pravnoj kvalifikaciji, tj. prizme kroz koju iste činjenice događaj itd. percipira promatrač u konkretnom slučaju... pravne inkriminacije (u našem slučaju kaznene i disciplinske) konstituiraju činjenice slučaja u istoj mjeri u kojoj pravne kvalifikacije pružaju različite prizme za promatranja događaja u objektivnoj stvarnosti ... Zato je filozofski naivno... pretpostaviti da ‘tamo negdje’ postoje činjenice i da se mogu promatrati bez bilo kakve prizme kao da su neovisne o opažanju i shvaćanju autoriteta u konkretnom slučaju” (Boštjan M. Zupančič, sudac ESLJP-a: *Ne bis in idem / Zabrana ponovnog suđenja za isto djelo*, Crimen /II/ 2/11).

Uzgredno, prihvaćanje tužiteljeve pravne interpretacije na praktičnoj bi razini dovelo, između ostalog, do nemogućnosti disciplinskog kažnjavanja prestankom službe policijskog službenika (prema standardima ponašanja koji se očekuju od spomenute kategorije nositelja javne funkcije), tj. do obveze njegova zadržavanja u službi, i u situaciji kada inkriminirana radnja nedvojbeno čini razlog za takvu kaznu, samo zbog okolnosti da je vezano uz isti činjenični supstrat službenik već prekršajno kažnjen, u normativnom kontekstu u kojem počinjenje prekršaja nije razlog za prestanak službe po sili zakona (čl. 137. Zakona o državnim službenicima, vezano uz čl. 120/1. Zakona o policiji).

Sukladno prethodnom, Sud neosnovanim ocjenjuje tužbeni razlog koji se sastoji u pozivanju na povredu načela *ne bis in idem* u ovom slučaju. Istodobno, Sud ne nalazi da u odnosu na osporavano rješenje tuženika postoji neki od razloga ništavosti iz čl. 128/1. Zakona o općem upravnom postupku, na koje razloge Sud pazi po službenoj dužnosti (čl. 31/2. Zakon o upravnim sporovima).

Sukladno prethodnom, osporena odluka tuženika ocjenjuje se zakonitom.

Presuda od 5. svibnja 2016.

Mateja Held*

* Doc. dr. sc. Mateja Held, docentica na Katedri za upravno pravo Pravnog fakulteta Sveučilišta Zagrebu (Assistant Professor at the Chair of Administrative Law, Faculty of Law, University of Zagreb, e-mail: mateja.held@pravo.hr)